

PASAULIO PABAIGA

Klausei manęs, ar buvo siaubinga, kai tavo tėvai įkišo mane į internatą, o su tavim išlėkė į Šveicariją. Ir taip, ir ne. Žinau, kodėl klausi. Mėginai tai įsivaizduoti. Naktimis gulėjai lovoje ir mėginai įlįsti į mano kailį, ar ne? Ir tau tai buvo ~~=====~~ baisu. O man tai ne pirmas kartas – na, kai paėmė iš namų. Kur ten, jau net ne penktas ir ne aštuntas kartas. Aš gi vaikinaminė, globotinė, specialiųjų poreikių, ypatingas atvejis. Man tinka visi tie dalykai, kuriuos sako suaugusieji, kai negali sakyti „psichas“, „nenormalus“, „atsilikęs“. Esu įpratusi, kad mane stumdo. Be to, man jau vienuolika. Kai paėmė pirmą kartą, buvau aštuonerių. Ir aštuonerių man tai buvo ~~~~~~~~~ pasaulio pabaiga.

Kai mane pirmą kartą išsivežė, net nesupratau, kas vyksta. Niekas iš tikrųjų nesuprato. Išdygo dvi moterys iš vaiko teisių, ir mama turėjo sukrauti man lagaminą. Raudoną, tą, kuris atrodo kaip ~~~~~~~~~ boružė. Tik neseniai buvau gavusi jį dovanų – kad galėčiau vykti atostogų prie Baltijos jūros, bet atostogų taip ir nebuvo.

– Kiek apatinių kelnaičių įdėti? – klausė mano mama tų moterų.

O aš stoviu ir gėdijuosi, kad ji sako ~~=====~~ „kelnaitės“. Nenoriu, kad vaiko teisių bobos žinotų, jog apskritai turiu ~~~~~~~~~ kelnaites. Ir ne jų ~~=====~~ reikalas! Bet jos tik gūžteli pečiais. Viena turi tokį bloknotą, marširuoja su juo po butą ir keverzoja užrašus. Kita tetulė stovi mano kambario tarpduryje ir stebi mamą, tarsi ji bet kurią akimirką galėtų užsiliepsnoti, ir tetulei reikėtų šokti jos gesinti.

O mama šypsosi. Tokia šypsena, kaip šypsosi suaugusieji, kai iš tiesų nori verkti. Sako man, kad tai bus ~~~~~~~~~ nuotykis ir tikrai susirasiu daug naujų draugų. Ir po poros dienų tos draugiškos tetos parveš mane namo, sako ji. Tuo balsu, kokį nutaiso suaugusieji,

kada nenori pradėti rėkti. Reikėjo jai leisti išsirėkti. Reikėjo aplenkti vaiko teisių tetules ir išsirauti su manim į Meksiką. Bet nežinojo, kaip viskas susiklostys. Niekas iš tikrųjų nesuprato, nes niekas nenorėjo, kad taip nutiktų. Nei mano tėtis, nei mama, nei močiutė, nei moterys iš vaiko teisių. Niekas, po , neturėjo jokių blogų ketinimų ir kokio šlykščiai bjauraus plano. Apskritai niekas nieko neplanavo. O tai visada visada visų , žmogau. Jei kas nors iš tikrųjų nori tave sumalti, jei ketina tave sužlugdyt, tada tu gali sėstis ir suplanuoti, kaip pasipriešinsi. Gali pasižiūrėti, ką ta kita pusė iki šiol padarė ir ko veikiausiai imsis toliau, ir gali sugriaut jų planus. Čia kaip šachmatuose. Arba sprendžiant lygtis matiekoj. Jei nori, kad rezultatas pasikeistų, turi nuveikti ką nors iki lygybės ženklo. Problemėlė, jei tas priešininkas tiesiog be tvarkos švais-tosi šachmatų figūromis arba neturi apskritai jokio plano ir jokio tikslo, tada jau nieko nepadarysi. Tada jau tu sukištas į patranką ir degiklis uždegtas.

Mums buvo kitaip. Tau ir man. Rimtai, turiu galvoj, kažkaip suprantu tavo tėvus. Visų pirma tai jie išvis

nenorėjo globotinio – tu užsigeidei brolio ar sesers. Taigi jie padarė tai dėl tavęs. Bet jie visad buvo man pernelyg meilūs, ar ne? Tikrai nė vieno blogo žodžio negaliu pasakyt apie Ralfą ir Lėją. Turėjau atskirą kambarį, naują mobiliuką, brangių skudurų. Ir jie įsiklausydavo į mane. Tikrai. Ir man į akis žiūrėdavo. Tik pagalvok – ar daug suaugusiųjų taip daro? Taigi va. Tau su jais abiem nuskilo, .

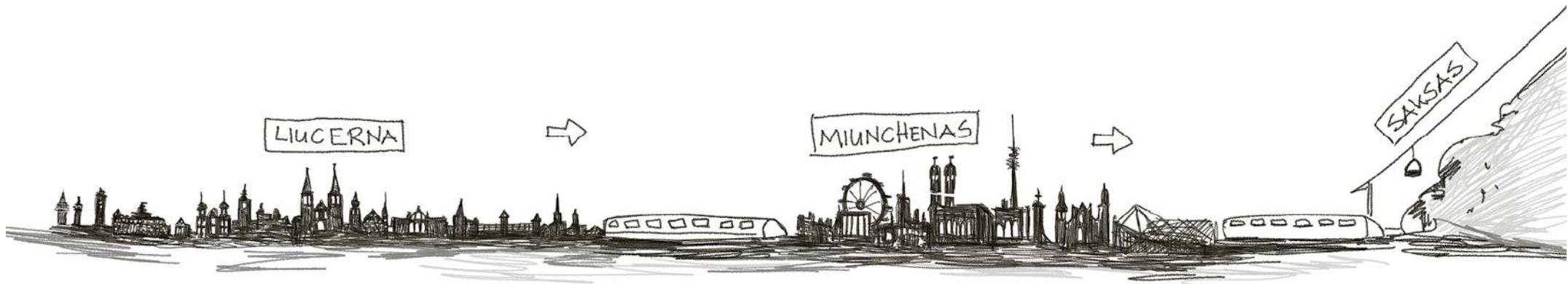
Tai mes su tavim ištiesai malėm, Nojau. Cha! Aišku, tu dabar sviedi šitą laišką į kampa. Okei. Todėl ir geriau, kad rašau tau – negalėsi tiesiog atsistoti ir dingti. Laiškas tebegulės numestas. Nėra tokių, kurie nepabaigtų skaityti laiško. Turiu galvoj, tu nežinai, ką noriu tau pasakyt, ar ne? Taigi užkibai ant kabliuko, soriukas.

Iš pradžių man taip neatrodė, bet tos mūsų superšaunios išdaigos... tavo tėvams jos visai neatrodė *kūl*. Tik pagalvok – kiek kartų dėl mūsų teko eit pas diriką? Kiek kartų kaimynai Berlyne skundėsi mumis? Žmonėms iš namo priešais sudaužėm balkono duris, kai savo svetainėj žaidėm tenisą. Ponui Ėrvaldui po mumis nuo mūsų tinklinio turnyro *Wii* žaidimų konsole

apvirto indauja. Keriksams iš pirmo aukšto apvėmei durų kilimėlį – dešra su cukraus vata! Aš dar užlipau iki antro aukšto, bet tada jau kliuvo ponios Novak kaktusui. O kai pasiskolinom Altmeisterių vaikišką vežimėlį, kad nusileistume su juo nuo Velniakalnio? Tikras „Grand Theft vaikų vežimėlis“. Nelabai gražu. Na gerai, nepagalvojom, kad ~~vaikiškas vežimėlis~~ gali kainuot daugiau nei tūkstantį eurų! Tada jau geriau būtų buvę iškart automobilį vogt. Bet vis dėlto. Mes visa tai iškrėtėm, Nojau. Mums niekas nieko blogo nepadarė.

Tik ta nesąmonė – kai primyžom Ėrvaldamas į gėlių lovelius. Tada jau net ir mes ribas peržengėm. Plius – buvo ~~sunku~~ sunku pataikyti iš balkono...

Bet ~~taškas~~ taškas, Nojau – mes, tu ir aš, per tuos aštuonis mėnesius, kai gyvenau pas jus, pridirbom daugiau ~~nei~~ nei dauguma žmonių per visą savo gyvenimą. O tada tavo tėvas sužinojo, kad teks su įmone keltis į Šveicariją. Būtų buvę ~~sunku~~ sunku kartu pasiimti ir globotinę. Tokią kaip aš. Tu nežinai, kiek ten visokių reikalų. Kodėl jis turėjo vargintis? Mudu kartu esam Hanibalas Lekteris

ir Čakis, lėlė žudikė. Taigi jie teisingai pagalvojo, kad likusiai pasaulio daliai bus geriau, jei mus laikys atskirtus...

Kai jie man tai pasakė, tikrai buvau ant ribos. Na, aš juk žinau, kaip ten būna. Visi tie vaiknamių ir šeimynų vaikai, su kuriais teko gyventi pastaruosius penkerius metus, nėra man kokie mieli susirašinėjimo draugai. Mažumėlę pagalvojau – tu eisi į naują mokyklą, Šveicarijoj, susirasi naujų draugų ir kada nors, kai parašysiu tau žinutę, tu paklausi: „Kokia dar Enė?“

Bet tada tas psichų dėdė iš Sakso internato pasakė man, kad tu pabėgai iš namų. Pradžioje žiauriai apsidžiaugiau, kad manęs nepamiršai, kad darai tai dėl manęs! Man pasakė, kad paskambinai į policiją ir paklausei, į kuriuos globos namus mane įkišo. Jie tau nenorėjo sakyti. Bet policininkas Dirkas patarė tavo tėvams leisti tau su manim pasikalbėt. O jie neleido. Ir tada tu pabėgai. Žinojau, kad manęs ieškai. Gražu. Tik paskui susivokiau, kad tau nelabai gerai sekasi planuoti. Ir kad tau dvylika. Taip, dabar vasara, nesušalsi. Kita vertus, nenutuoki, kur aš. O net jei ir žinotum – tu Liucernoje, Šveicarijoj, o aš Sakse, tikrojo pasaulio

. Ir į internatą taip lengvai nepateksi. Iš Sakso geležinkelio stoties pirmiausia reikia nusigauti į to keltuvo stotį pakalnėj. O tada vagonėliu kilti aukštyn į kalną. Dar beveik tūkstantį metrų. Aišku, yra ir kitas kelias, aplink kalną per Fenriso mišką. Tik ten tyko visa gauja vilkų!

